

γους αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀντίπατρον Ὁ Ἀντίπατρος καὶν ἀντέμειβεν ἀδρῶς τὴν καταμήνυσιν ταύτην, ὄχι δὲ ὅσα ἐμάνθανε, διότι αὐτὰ τὰ ἤξευρε πρό καιροῦ, ἀλλὰ διὰ νὰ καταπέισῃ τὸν Εὐρυκλέα νὰ ἐκαναλάβῃ ταῦτα πάντα, ἐπιθεωρηθέντα καὶ διορθωθέντα, εἰς τὸν Ἡρώδη. Ὁ Εὐρυκλῆς δὲν ἠμέλησε νὰ πράξῃ τοῦτο καὶ ὁ δυστυχὴς Ἡρώδης, ὑπολαμβάνων τὴν συκοφαντίαν ἐκείνην, ἐκ τῆς ὁποίας συνέλαβεν ἀμετάγνωστον πρὸς τὸν υἱὸν μῆτος, ὡς βίβημα εἰλικριείας καὶ ἀροσιώσεως, ἔδωκεν εἰς τὸν ἡγεμόνα τῶν Λακεδαιμονίων τὸ μέγα ποσὸν τῶν πεντήκοντα ταλάντων. Δὲν ἤρκεσθη δὲ οὐδὲ εἰς ταῦτα ὁ Εὐρυκλῆς· ἀλλ' ἀναχωρήσας ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀναβαίνει εἰς τὴν Καπαδοκίαν, πρὸς τὸν βασιλέα Ἀρχέλαον, λαμβάνει καὶ ἐνταῦθα ὑποδοχὴν καλὴν, ἐκπαινεὶ εἰς τὸν Ἀρχέλαον τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ, Ἀλέξανδρον, βεβαίως ὅτι συνετέλεσε πολὺ, κατὰ τὴν πρόσφατον παρὰ τῷ Ἡρώδῃ διατριβὴν, εἰς τὴν διαλλαγὴν αὐτοῦ μετὰ τοῦ υἱοῦ, καὶ λαβὼν ἐντεῦθεν ἐπίσης δῶρα ὄχι ὀλίγα, πρὶν ἢ φωραθῆ ἢ κακοήθεια, ἐπανέρχεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ προσέθεσεν εἰς τὴν ἀθλίαν ψυχὴν τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας σπέρματα δυσπιστίας, τὰ ὁποῖα μετ' ὀλίγον ἐμελλον νὰ ἐπιφέρωσι τὸν θάνατον καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ἀριστοβούλου.

Μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ καινοπρεποῦς τούτου Ἀργοναυτικοῦ πλοῦ κάθοδον, ὁ Εὐρυκλῆς ἔζησε κατ' ἀρχὰς πολυτελῶς καὶ ἔκτισε πολλαχοῦ τῆς Πελοποννήσου κτίρια λαμπρὰ, ἐξ ὧν ὀνομαστότατα μάλιστα εἶναι τὰ ἐν Κορίνθῳ λουτρά, τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν πολὺ μεγαλοπρεπέστερα καὶ αὐτῶν τῶν λουτρῶν τῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ βραδύτερον ἐν τῇ αὐτῇ πόλει κατασκευασθέντων. Ἀλλ' οἱ θηταυροὶ τοὺς ὁποίους ἐκ τῆς Ἀσίας ἐκόμισεν, ἀπειδῶς οὕτω δαπανώμενοι καὶ μὴ ἀναπληρούμενοι, μετ' ὀλίγον ἐξητλήθησαν. Ὁ Εὐρυκλῆς ἐτράπη τότε ἐπὶ τὴν καταπίεσιν τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων· οὗτοι ὁμοῦς παρεπονέθησαν ἐπανειλημμένως εἰς τὸν Αὐγούστον, καὶ ὁ Αὐγούστος, ἀφοῦ μάτην ἠθέλησε νὰ συνετίσῃ τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ σύμμαχον, ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλος νὰ ἐξορίσῃ αὐτὸν διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰς ταραχὰς ὅσας ἐπροξένει ἡ πλεονεξία τοῦ ἀνδρὸς καθ' ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον.

Ὁ Εὐρυκλῆς ἀπέθανεν ἐξόριστος, καταλιπὼν υἱὸν Γαῖον Ἰούλιον, ὅστις δὲν ἐκληρονόμησε μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχαίαν τοῦ Αὐγούστου εὐνοίαν πρὸς τὸν πατέρα, οὐδὲ τὸ ἐν Σπάρτῃ ἀξίωμα· ἀλλὰ δὲν διεζήτησε καὶ ὅλως ἀκατονόμαστος, διότι ἐν Ταινάρῳ εὗρέθη ἐπιγραφή λέγουσα· « Τὸ κοινὸν τῶν Ἐλευθερολακῶνων (δηλαδὲ τῶν παραλίων τῆς Λακωνικῆς πόλεως) Γαῖον Ἰούλιον Λάκωνα, Εὐρυκλέους υἱὸν, τὸν ἴδιον εὐεργέτην. »

Τοσαῦτα εἶχον νὰ σᾶς εἶπω περὶ τοῦ ἡγεμόνος τῶν Λακεδαιμονίων Εὐρυκλέους. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦτο βεβαίως ἄμοιρος προτερημάτων. Ἡ ἀνδρία του ἀνιδείχθη λαμπρὰ εἰς τὴν περὶ Ἀκτιῶν ναυμαχίαν, ἡ φιλοκαλία του ἀνήγειρεν εἰς τὴν Ἑλλάδα κτίρια, τα ὁποῖα ἐθεωρήθησαν ὀνομαστά εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ Ἑλλὰς ἐσώζεν ἐτι τὰ ἀπράμιλλα ἀριστουργήματα τοῦ Περικλέους, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πανουργία του, εἰάν εἶχε σταδίον εὐγενέστερον, δὲν ἤθελεν ἀποθῆ τοσοῦτον

ἀξιοκατάκριτος. Εἰς χρόνους εὐτυχεστέρους, ἤθελεν ἴσως ἀναδειχθῆ ἄλλος Βρασιδᾶς ἢ Λύσανδρος, καὶ ἀξιωθῆ τῆς τιμῆς τοῦ νὰ μεγαλοουργήσῃ χειρὸς Θεουκιδίδου ἢ Ξενοφῶντος τὸν ἱστορικὸν αὐτοῦ ἀνδριάντα· ζήσας δ' ἐν ἡμέραις δουλείας καὶ εὐτελείας, διήγαγε τὸν βίον πονήρως καὶ ταπεινῶς, καὶ σήμερον μετὰ κόπου ἠδυνήθημεν νὰ συναρμολογήσωμεν τὴν δύσμορφον αὐτοῦ προτομὴν, ἀπὸ τῶν συντριμμάτων τὰ ὁποῖα περιεσώθησαν εἰς τινὰς γωνίας τῶν συγγραφῶν τοῦ Πλουτάρχου, τοῦ Στράβωνος, τοῦ Ἰωσήπου καὶ τοῦ Πausανίου.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, γεννήσασα ἐσχάτως υἱὸν, ἐπεφόρτισε τὸν σύζυγον αὐτῆς, τὸν πρίγκηπα Ἀλβέρτον, νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν δούκα Οὐελλικτῶνα καὶ νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ, ὅτι ἡ πρόθεσις τῆς εἶναι νὰ δοθῆ εἰς τὸν νεογνὸν πρίγκηπα τὸ τοῦ Ἀρθούρου ὄνομα, (τὸ ὅποιον φέρει καὶ ὁ ἀρχιστράτηγος τῆς Ἀγγλίας), εἰς ἀπόδειξιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ὑπολήψεως πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ δούκα καὶ εἰς μνήμην τῶν ἐνδόξων ἐκδουλεύσεων ὅσας ὁ ἀνὴρ οὗτος προσήνεγκεν εἰς τὴν πατρίδα. Τοσοῦτον δ' ἐπετηδεύθη περὶ τὴν εὐγένειαν ταύτην ἡ βασίλισσα, ὥστε ἐφρόντισε νὰ ἀναγγελθῆ τοῦτο εἰς τὸν δούκα τὴν 1^{ην} Μαΐου, ἧτις εἶναι καὶ ἡμέρα τῶν γενεθλίων αὐτοῦ, συμπληρώσαντος ἤδη τὸ 81 ἔτος τῆς ἡλικίας.

— Αἱ τελευταῖαι Γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἀναφέρουσι τὸ ἐξῆς κακούργημα, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ ὅσον φοβεραὶ προλήψεις ἐπικρατοῦσιν ἐτι εἰς πολλὰ τῆς Εὐρώπης μέρη.

Γυνὴ χωρικοῦ τινος τῆς μετμηβρινῆς Γαλλίας ἐπάσχε πρὸ καιροῦ ὑπὸ νόσου ἀνιάτου· ἐφαντάσθη δὲ, ὅτι τὸ κακὸν εἶναι βασκανίας ἀποτέλεσμα καὶ, ἀγωνισθεῖσα νὰ εὕρῃ ποῖος διάβολος τὴν ἔφερεν εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν, ὑκώπτεισε μετ' ὀλίγον δυστυχῆτινα ὀγδοηκοντούτιδα γραῖν τῶν περιχώρων. Ὁ σύζυγος τῆς πασχούσης παραδέχεται τὴν ὀλεθρίαν ταύτην πεποιθήσιν, φέρει δι' ἀπάτης τὴν ὑποτιθεμένην μάγισσαν εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ, κλείσας τὰς θύρας, ὄρμα κατ' αὐτῆς καὶ τὴν προσκαλεῖ νὰ θεραπεύσῃ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον, διὰ τῆς μαγανείας αὐτῆς, ἐπροξένησε. Μάτην ἡ ἀθλία γραῖα διαμαρτύρεται, ὅτι δὲν καταλαμβάνει πῶς ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ τὴν νόσον καὶ ὅτι, ἂν ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς, δὲν ἤθελε διστάσει νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἴασιν, ἀλλ' ὅτι δὲν ἤξευρε τί νὰ πράξῃ. Ὁ ἀδυσώπητος σύζυγος τὴν ἀρπάζει καὶ ζητεῖ νὰ τὴν βάλῃ εἰς κλίβανον πεπυρακτωμένον. Εἶχε δὲ πράξει τοῦτο ἐν μέρει, ὅτε ἡ ἀπηλπισμένη ἀντίστασις τοῦ θύματος, οἱ φοβεροὶ αὐτοῦ ὠρυγμοὶ, καὶ πρὸ πάντων ἡ περίστασις, ὅτι οὐδὲν ἀνέφερον ἱατρικόν, κατέπεισαν τελευταῖον τὸν μανιώδη ἐκείνον ἄνθρωπον νὰ ἀπολύσῃ τὴν γραῖαν, ἧτις ὁμοῦς, ὡς ἐκ τῆς στιγμιαίας ἐν τῷ κλίβανῳ διαμονῆς, ἔπαθε πληγὰς δεινοτάτας. Οἱ ἐνοχοὶ τοῦ παραδόξου τούτου κακούργηματος συνελήφθησαν ἀμέσως.